

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoP/62/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818205066
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818205066.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľky: P., proti povinnému: V., o určenie výživného na plnoleté dieťa, o odvolaní osoby povinnej z vyživovacej povinnosti (otca) proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. apríla 2019, č.k. 9Pc/17/2018-78, v znení opravného uznesenia zo dňa 23. septembra 2019, č.k. 9Pc/17/2018-104, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie rozhodol tak, že otec V. G., nar. XX.XX.XXXX je povinný prispievať na dcéru P. G., nar. XX.XX.XXXX počnúc dňom 01.11.2018 výživným 150,- eur mesačne, vždy do 20. dňa v mesiaci vopred k rukám P. G., nar. XX.XX.XXXX. Zameškané výživné od 01.11.2018 do vyhlásenia rozsudku vo výške 900,- eur súd otcovi povolil splácať v mesačných splátkach po 50,-eur spolu s bežným výživným, až do zaplatenia, pod hrozbou straty výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej splátky. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka sa návrhom zo dňa 31.10.2018 domáhala, aby súd určil vyživovaciu povinnosť jej otcovi ako osobe povinnej platiť výživné v sume 150,- eur mesačne. Návrh odôvodnila tým, že otec si neplní vyživovaciu povinnosť na ňu, hoci je študentkou A.. Jej výdavky sú platba za internát 51,- eur, za obedy a večere 50,- eur, ďalšia strava 50,- eur, pomôcky do školy 10,- eur, doprava 40,- eur, kozmetika 20,- eur, oblečenie 20,- eur, mobilný telefón 12,- eur. Otec pracoval ako náčelník Mestskej polície O., jeho priemerný zárobok bol 900,- eur mesačne. Otec uviedol, že nesúhlasí s návrhom, navrhuje výživné vo výške 50,- eur. Navrhovateľka v návrhu neuviedla, že disponuje finančnými prostriedkami 5.080,- eur, ktoré dostala k jej 18.narodeninám od jeho otca. Na účet, na ktorý išli aj prídavky na dieťa, bola poukázaná aj suma 5.080,- eur. Navrhovateľka tiež neuviedla v návrhu, že má vyše 7.500,- eur nasporených na stavebnom sporení, ktoré jej sporili rodičia. K 31.12.2018 tam bolo 7.652,30 eur. Navrhovateľka má k dispozícii vyše 12.000,- eur, je majiteľkou OMV. Je pravda, že skončil pracovný pomer na mestskej polícii z dôvodu zdravotných problémov o čom predložil súdu potvrdenie od Q.. V.. Jeho funkčný plat bol 873,- eur brutto. Navrhovateľka k tomu uviedla, že peniaze na stavebnom sporení sú jej, sporili ich rodičia, toto sporenie nebolo podmienené tým, že by mali byť použité na vysokoškolské štúdium. Spoločne sa dohodli, že tieto peniaze jej budú šetrené do života, aby mala peniaze na začiatok či už na bývanie, svadbu a podobne. Peniaze od starého otca dostala k 18.narodeninám. OMV má hodnotu 300,- eur, je to E. O. z roku 1998, na toto vozidlo si našetrila sama, 2 roky brigádne pracovala v V. C.. Jej čistý mesačný príjem je 120,- eur mesačne,

za približne 40 hodín mesačne. Za prvý rok štúdia mala motivačné štipendium vo výške 1.000,- eur, aktuálne už štipendium nedostáva. Vlaková doprava z V. do O. nie je dostupná - priame spojenie. Nemá čas, keďže pracuje, prepravovať sa týmto spôsobom. Počet lístkov zadarmo je limitovaných, dopravuje sa autobusom. Tiež si musí platiť MHD v O. O.. Lístok z O. do V. je 3,26 eur. Povinný nevyužil možnosť rekvalifikačného kurzu, ktorý mu bol poskytnutý a nevyužil ponúknuté pracovné možnosti z úradu práce. Otec ju neustále slovne urážal, aj sestru. Fyzicky ich napádal, ona naposledy volala aj policajtov. Otec ignoroval aj políciu, nepreberal poštu. Otec poukazoval na to, že rozvrat v rodine zapríčinila manželka. Jeho podiel je minimálny, manželka a dve deti viedli paralelný život s jej priateľom. Každá komunikácia končila hádkou. Mal náročnú prácu. Deti s ním nekomunikujú, ignorujú ho. Uviedol, že navrhovateľka má nadštandardný život, disponuje hotovosťou, niekoľko rokov je zamestnaná v V. C., V.. Je poberateľkou prospechového štipendia, každý rok cestuje na letecké dovolenky. Namietla dopravu - výdavky, študenti môžu chodiť bezplatne vlakovou dopravou, 40,- eur na dopravu je nedôvodný výdavok. Jeho príjem na mestskej polícii v O. bol v čistom cca 700,- eur. Vyšší príjem za rok 2017 bol spôsobený tým, že tam dal výpoveď, bola mu vyplatená dovolenka. V novembri dostal vysokú odmenu. Je dlhší čas nezamestnaný. Dôvodom skončenia jeho pracovného pomeru bol jeho zdravotný stav, v súčasnosti sa lieči, ortopéd mu doporučil zmeniť zamestnanie. Od 1.1.2018 je evidovaný na úrade práce, aktívne spolupracuje pri hľadaní zamestnania, zúčastňuje sa často trhov práce, bol aj v K.. Nie je pravda, že odmietol rekvalifikačný kurz, zúčastnil sa inkluzívneho vzdelávania, okrem tohto mu nebola ponúknutá iná rekvalifikácia a z potvrdenia ani nevyplýva, že by niečo odmietol. Má strednú odbornú školu dopravnú, odbor cestná doprava. Má potvrdenia, že ho neprijali do práce u ponúknutých zamestnávateľov (napr. nespĺňal prax alebo odborné znalosti). 2x ho poslal úrad práce na CNC stroje, ktoré v živote nevidel. Zúčastnil sa na výberovom konaní na štatistickom úrade s negatívnym výsledkom. Aktívne spolupracuje s úradom, preto nebol vyradený z evidencie pre nezájum. Pri výbere zamestnania musí v prvom rade hľadať prácu, ktorá bude vyhovovať jeho zdravotnému stavu. Podľa konta, ktoré má k dispozícii malo by byť v V. 400 inzertných ponúk a necelých 1.400 pracovných miest. Je tu niekoľko tisíc nezamestnaných. Nájsť si prácu so zdravotným obmedzením nie je jednoduché. Od detstva je astmatik, alergik. Napriek tomu, že je liečený, jeho zdravotný stav sa zhoršuje. Najväčší problém má s krčnou chrbticou. Hrozí mu operácia. V súčasnosti má príjem 205,70 eur mesačne, ak odrobí celý mesiac. Býva v X-izbovom byte, ktorý je v BSM, prebieha konanie o jeho vyporiadanie. Má výdavky 130,- eur na stravu, 20,- eur na hygienu, obuv a ošatenie 30,- eur, priemerne na lieky cca 30,- eur. Má vyživovaciu povinnosť na druhú plnoletú dcéru V. G. vo výške 150,- eur. Disponuje finančnou hotovosťou 30.000,- eur, ktoré sú v BSM. Vlastní s bývalou manželkou byt, znalcom bol ohodnotený na 70.000,- eur.

3. Za aplikácie ust. § 62 ods. 1 - 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine súd mal za preukázané, že v možnostiach a schopnostiach otca je dosahovať taký príjem, aby zabezpečil sčasti potreby svojej dcéry a náklady na štúdium. Otec dosahoval priemerný čistý príjem vo výške 920,-eur, dobrovoľne ukončil svoje predošlé zamestnanie výpoveďou. Nepracuje, je vedený ako uchádzač o zamestnanie, napriek voľným pracovným pozíciám vyplývajúcim z ÚPSVaR V. z pripojeného zoznamu voľných pracovných miest. Pokiaľ by aj mal zdravotné problémy, ako to potvrdila Q.. V., teda že má dlhodobé problémy pre bolesti v chrbtici, že zdravotný stav ho obmedzuje tak, že mu robí problém práca pri počítači, z ktorého dôvodu aj dal výpoveď v zamestnaní, mal podľa názoru súdu možnosť sa u zamestnávateľa domáhať zmeny pracovnej pozície podľa uvedených pracovných obmedzení, prípadne ak skutočne jeho zdravotný stav mu znemožňoval výkon povolania, mohol dať výpoveď zo zdravotných dôvodov, čím by preukázal, že sa ľahkovážne nevzdal príjmu, ktorý mu umožňoval plnenie vyživovacej povinnosti. Namiesto toho dal jednostrannú výpoveď z pracovného pomeru, bez uvedenia dôvodu. V lekárskom potvrdení, ktoré predložil, je len následne konštatované, že to bol dôvod skončenia pracovného pomeru (potvrdenie je z 25.4.2019, jeho výpoveď je z 31.10.2017, pričom pracovný pomer skončil k 31.10.2017). Preto súd nemal za preukázané skončenie pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov. Otec navrhovateľky - povinný, k plneniu vyživovacej povinnosti nepristupuje zodpovedne. Navrhovateľka nie je schopná aktuálne sa samostatne živiť, aj keď si privyrába sumou 120,- eur mesačne a má úspory vo výške cca 12.000,- eur. Vzhľadom na preukázané výdavky navrhovateľky v súvislosti s návštevou vysokej školy vo výške najmenej 260,- eur mesačne, v čom nie sú započítané náklady na jej bývanie v V., je v možnostiach povinného, aby jej prispieval mesačne výživným vo výške 150,-eur, vzhľadom na jeho dosiahnuté vzdelanie, preukázané pracovné príležitosti, ale hlavne skutočnosť, že pracovný pomer ukončil dobrovoľne a je v jeho schopnostiach a možnostiach dosahovať príjem, z ktorého by bol schopný uspokojovať potreby a záujmy svojej dcéry. Navyše tiež disponuje úsporami vo výške 30.000,- eur, býva v X-izbovom byte. Čo sa týka zameškaného výživného, vzhľadom na dôvodnosť nároku navrhovateľky, súd jej priznal výživné od

podania návrhu, t.j. od 01.11.2018 do vyhlásenia rozsudku vo výške 900,-eur, ktoré súd otcovi povolil splácať v mesačných splátkach po 50,-eur spolu s bežným výživným, až do zaplatenia, pod hrozbou straty výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej splátky. O trovách konania, súd rozhodol podľa § 52 CMP.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol V. G. ako osoba povinná z vyživovacej povinnosti (otec navrhovateľky) prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že vyživovacia povinnosť v prospech navrhovateľky bude stanovená počnúc dňom 01.11.2018 len vo výške 50,- eur mesačne a zameškané výživné mu bude povolené splácať po 30,- eur mesačne spolu s bežným výživným. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 62 ods. 1 CMP, § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP (súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové a právne závery) namietal, že do mesačných výdavkov navrhovateľky vo výške 260,- eur zohľadnil súd aj výdavky na dopravu navrhovateľky do školy vo výške 40,- eur, pričom podľa rozhodnutia Vlády SR majú študenti vysokých škôl cestovné vlakom zadarmo, čo zjavne táto nevyužíva. Vlakové spojenie je dostupné 7 - 8 x denne v každom smere, navrhovateľka študuje maximálne 3 dni v týždni, takže nie je pravdou, že by nemohla do školy dochádzať vlakom. Podľa jeho názoru účelovo tieto výhody nevyužíva, preto ani náklady na cestovné nemali byť zohľadnené. Namietal tiež, že súd sa nezaoberal príjmami a výdavkami matky navrhovateľky ako osoby taktiež povinnej z vyživovacej povinnosti voči navrhovateľke. V tomto smere považuje rozsudok za nepreskúmateľný. Súd mal zohľadniť rovnaký pomer účasti povinných subjektov na výžive navrhovateľky. Pokiaľ táto dostane od otca výživné 150,- eur a od matky 150,- eur, je to 300,- eur, s pripočítaním brigádnického príjmu 120,- eur táto má k dispozícii sumu 444,- eur a navyše majetkovú hodnotu úspor vo výške 12.500,- eur ako dar od jeho otca a tiež úspory, ktoré jej rodičia nasporili, čo značne prevyšuje jej mesačné výdavky. Súd nezohľadnil majetkové hodnoty, ktorými navrhovateľka disponuje. Tiež uviedol, že ako náčelník Mestskej polície O. pracoval do 31.12.2017, teda nie ako sa uvádza v rozsudku. Do roku 2009 pracoval na MsP O. len ako radový policajt. Priemerný mesačný príjem 919,- eur dosiahol len za rok 2017. Vyšší príjem bol spôsobený preplatením nevyčerpanej dovolenky z dôvodu rozviazania pracovného pomeru. Jeho skutočný čistý mesačný príjem predstavoval cca 700,- eur. Pracovný pomer bol nútený rozviazať pre pretrvávajúce a zhoršujúce sa zdravotné problémy, ktoré nastali počas zamestnania, o ktorých zamestnávateľ vedel. Žiadne iné vhodné pracovné miesto k dispozícii

nebolo. Matka navrhovateľky má mesačný netto príjem 700,- eur. Jeho príjem v súčasnosti je max. 205,- eur mesačne, má problémy sa zamestnať s prihliadnutím na kvalifikáciu a zdravotný stav. Po celý čas evidencie aktívne spolupracuje pri hľadaní vhodného zamestnania. Z evidencie úradu doposiaľ vyradený nebol. Vykonaáva od februára aktivačnú činnosť na tomto úrade formou dobrovoľníckej služby. Spochybňovanie konania úradu práce v tomto smere je nekompetentné. Ako otec k rodine pristupoval vždy zodpovedne a starostlivo, zabezpečoval všetky potreby rodiny po každej stránke. Dbal na materiálne a nemateriálne potreby a záujmy svojich detí, dcéry navštevovali množstvo záujmových krúžkov a ďalších aktivít. Až do dospelosti každoročne absolvovali rodinné dovolenky napriek tomu, že bývalá manželka dlhodobo udržiavala milenecký pomer, o ktorom vedel. Aj finančné úspory vo výške viac ako 12.500,- eur, ktorými navrhovateľka disponuje, a ktoré jej on ako otec a tiež jeho otec nasporili, vypovedajú o tom, že k plneniu vyživovacej povinnosti pristupoval zodpovedne. Tieto sú jej plne k dispozícii a môže ich použiť na čokoľvek.

5. Navrhovateľka vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Pokiaľ otec namietá zohľadnenie nákladov na dopravu vo výške 40,- eur je vidieť, že jej otec vôbec nevie, ako ona žije, pretože školu má od pondelka do štvrtku, pričom v sobotu a nedeľu pracuje v V. v pizzérii, kde si privyrába na štúdium a končí tam o 22:00 hod. Na to, aby stihla školu v pondelok je vlakový spoj o 4:38 hod. a vlak príde do O. O. o 9:00 hod., a preto cestuje autobusom, ktorý odchádza o 6:50 hod. a o 8:30 hod. je v O. O., pričom jeden lístok stojí 3,28 eur. Vlak na tejto trase ide 4 hodiny a treba 3x presadať. Rovnako bezplatné lístky na vlak sú len v obmedzenom počte, ona má pohyblivé ukončenie vyučovania, takže týmto spôsobom cestovať bezplatne nie je reálne, pretože lístky sú vypredané. Pokiaľ ide o vyčíslenie jej nákladov vo výške 260,- eur, ide o náklady, ktoré má v súvislosti so štúdiom a pobytom v O. O.. Po tom, ako ju otec napadol v byte, ktorý patrí do BSM rodičov, a kde bývali aj so sestrou, boli nútené všetky tri sa presťahovať. Matka platí za ňu bývanie 90,- eur, tiež hradí stravu počas jej pobytu v V. cca 50,- eur, a to nepočíta lieky a iné potreby. Jej príjem z brigády v pizzérii

slúži na zabezpečovanie potrieb, ktoré nemôže žiadať od matky ako príspevok na oblečenie a pod.. Príjem jej matky je 630,- eur mesačne, príjem otca 919,- eur mesačne, pričom pre rozhodovanie je podstatný posledný rok pred tým, ako prestal pracovať, t.j. rok 2017. Argumentácia, že v iných rokoch mal nižší príjem je nepochopenie princípov určovania výživného. Pracovný pomer ukončil dohodou, nie zo zdravotných dôvodov. Je schopný dosahovať podstatne vyšší príjem ako 205,-eur. Finančné úspory 12.500,- eur pozostávajúce zo sumy 5.000,- eur, ktoré dostala od starého otca pri dovŕšení 18-teho roku, k týmto uviedla, že jej otec teraz núti starého otca, aby tieto peňažné prostriedky od nej požadoval späť. Čiastka 7.500,- eur sú úspory slúžiace ako zábezpeka do budúcnosti a nie sú určené na bežnú obživu. Jeho tvrdenie o tom, že práve tieto nasporené prostriedky svedčia o tom, že pristupoval k výživnému zodpovedne, považuje za drzosť, pretože od roku 2015 nedal na jej výživu žiadne peniaze a ona od svojich 16-tich rokov pravidelne brigáduje. Tiež si prisvojil čiastku 30.000,- eur, s ktorou výlučne disponuje a ktorá patrí do masy BSM. Myslí si, že mu nemôže robiť problém prispievať jej na výživu 150,- eur. Mal určenú vyživovaciu povinnosť aj v prospech sestry V. vo výške 150,- eur, ktorá mu však uplynula dňom 31.05.2019, kedy táto ukončila školu.

X. V. G. ako osoba povinná z vyživovacej povinnosti vo svojej replike na písomné vyjadrenie navrhovateľky prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že nesúhlasí s jej tvrdeniami uvedenými vo vyjadrení. Nedôvodne táto spochybňuje cestu vlakovou dopravou z dôvodu časovej náročnosti. Tiež popri štúdiu brigádnickej práce, ktorý príjem je potrebné zohľadniť a jej tvrdenia v tomto smere sú nedôvodné, pretože lístky si môže vopred zakúpiť alebo zarezervovať. Tiež nesúhlasí s tvrdením navrhovateľky, že má ďalšie výdavky, ktoré jej hradí matka, na bývanie a stravu, ktoré navyše žiadnym spôsobom nezdokladovala. Rozhodne odmieta aj tvrdenie, že núti svojho otca, aby žiadal od navrhovateľky vrátiť darované finančné prostriedky. Navrhovateľka sa nespráva vhodne k starému otcovi, odmieta sa s ním baviť, keď jej telefonoval, zrušila mu hovor. Takto sa k nemu správa po tom, čo jej aj sestre dal vždy v ich živote všetko, po čom túžili a na čo si pomysleli, z čoho je starý otec veľmi sklamaný. Nie je pravdou, že by jej od roku 2015 nič na výživu nedal. Do októbra 2018 žil s matkou navrhovateľky v spoločnej domácnosti, navrhovateľka sa od nich dobrovoľne odsťahovala v roku 2015 k svojmu priateľovi s tým, že v domácnosti rodičov jej každý týždeň bolo prané prádlo a pravidelne si odnášala odtiaľ potraviny. Pokiaľ by to bola pravda, už dávno by ho bola žiadala o výživné cestou súdu. Pokiaľ tvrdí, že si prisvojil čiastku 30.000,- eur, ktorá spadá do BSM, tak v súčasnosti prebieha pred OS V. konanie pod sp. zn. 12C/11/2019, predmetom ktorého je práve vyporiadanie BSM, v ktorom riadne tieto peňažné prostriedky uviedol a budú predmetom vyporiadania. Navrhovateľka sa ho snaží svojimi nepravdivými tvrdeniami vyobraziť pred súdom ako negatívnu osobu, pričom on sa o ňu od malička riadne staral, vďaka jemu a jeho rodine má nemalé finančné prostriedky, s ktorými disponuje, je to naopak navrhovateľka, ktorá od odchodu jej matky zo spoločnej domácnosti o otca žiaden záujem nejaví, nepozvala ho ani na stužkovú, ale pozvala matku s milencom. Prekrúca fakty, produkuje klamstvá a výmysly, ktoré bez hanby predkladá a ktoré ho urážajú. Spochybňovanie jeho zdravotného stavu z jej strany je dôkazom jej nečestného a neslušného správania voči nemu.

7. Krajský súd Trenčín ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané v lehote (§ 362 CSP) a má predpísané náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie bez toho, aby bol viazaný dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), prihliadnuc i na prípadné vady konania (§ 67 CMP) a po jeho preskúmaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) dospel k záveru, že toto je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť, pričom podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu a v podrobnostiach naň poukazuje.

8. Navrhovateľka sa podaným návrhom domáha určenia výživného zo strany svojho otca, ako osoby povinnej z vyživovacej povinnosti v sume 150,- eur s účinnosťou od 1.11.2018 dôvodiac, že je študentkou vysokej školy a otec jej na výživu ničím neprispieva.

9. Súd prvej inštancie návrhu vyhovel konštatujúc naplnenie zákonných predpokladov daných príslušnými ustanoveniami Zákona o rodine, tento nárok odôvodňujúcich.

10. Osoba povinná z vyživovacej povinnosti (otec) odvolaním namieta nesprávnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie na ktorých tento založil svoje vyhovujúce rozhodnutie (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), nespĺnenie povinnosti súdu zistiť skutočný stav veci (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 62 ods. 1 CMP), a v konečnom dôsledku tvrdí existenciu

tzv. inej vady, majúcej za následok nesprávnosť rozhodnutia (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP) naplnenie ktorej vzhliada v nedostatočne odôvodnenom rozsudku.

11. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s ust. § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľ ani netvrdil.

12. V ďalšom sa odvolací súd vzhľadom na odvolaciu námietku otca, týkajúcu sa ním tvrdeného nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zaoberal tiež tým, či v dôsledku toho nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (existencia inej vady, spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia).

13. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998). Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

14. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, preto len ak by súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú v konkrétnostiach účastníkom, bolo by potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

15. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní,

príčom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Pokiaľ odvolateľ namieta, že v odôvodnení absentuje vysporiadanie sa s majetkovými pomermi matky navrhovateľky a jej podielom na výživnom navrhovateľky, táto námietka nie je dôvodnou, pretože odvolateľ opomína zásadný fakt, že súd v konaní o výživnom plnoletého dieťaťa skúma predpoklady na určenie vyživovacej povinnosti zásadne medzi účastníkmi právneho vzťahu, t.j. osobou povinnou platiť výživné a osobou oprávnenou z vyživovacej povinnosti, teda v konkrétnostiach posudzovanej veci medzi navrhovateľkou a jej otcom, keďže predpoklady k tomu posudzuje voči každej povinnej osobe z výživného samostatne v tom ktorom konaní, vedenom z jeho podnetu, či voči nemu (v posudzovanej veci ide o konanie vedené len voči nemu), z ktorého dôvodu sa výškou výživného zo strany matky, či jej pomermi, nemal dôvod súd prvej inštancie zaoberať.

16. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

17. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal dôvodnosťou uplatnených odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery), tiež v ust. § 62 ods. 1 CMP (nesprávne, resp. neúplne zistený skutkový stav) a to z hľadiska podaného odvolania.

18. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

19. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

20. Odvolací dôvod uvedený v ust. § 62 ods. 1 CMP súvisí s vyšetrovacím princípom (§ 36 CMP) a so záujmom v mimosporových konaniach zistiť skutočný stav veci (§ 35 CMP), na rozdiel od konaní sporových ovládaných prejednacím princípom.

21. Vyššie uvedené odvolacie námietky odvolateľa, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzajúc z precízne zisteného skutočného stavu veci, pri plnom rešpektovaní vyšetrovacieho princípu (§ 35 a § 36 CMP) vyvodil správne právne závery, vychádzajúc z ktorých posúdil dôvodnosť návrhu na určenie vyživovacej povinnosti otca v rozhodnutí vymedzenom období a výške, konštatujúc naplnenie zákonných predpokladov z hľadiska ust. § 62 ods., 1-5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine priznanie takéhoto nároku odôvodňujúcich, vyhodnotiac námietky otca produkované voči nemu ako nedôvodné. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho

potvrdenie. Súčasne sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty posudzovanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

22. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k odvolacím námietkam otca odvolací súd uvádza:

23. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia, prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa sa má právo podieľať na životnej úrovni rodičov (§ 62 ods. 1, 2 Zákona o rodine). Výživné má prednosť, pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (§ 62 ods. 4, 5 Zákona o rodine). Pri určení výživného, prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný, vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine).

24. Ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, každý z rodičov je povinný vyživovať svoje dieťa. Vyživovacia povinnosť má ale niekoľko foriem. Môže byť plnená osobnou starostlivosťou (v prípade mal. detí), alebo tiež poskytovaním vecných plnení, napríklad zakupovaním stravy, nákupom ošatenia, zabezpečovaním zdravotnej starostlivosti a podobne. Základnou podmienkou správneho určenia vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu, je vyhodnotenie nákladov na pokrytie odôvodnených potrieb dieťaťa a možnosti a schopnosti povinného rodiča.

25. Vychádzajúc z článku 6 Základných princípov CMP, v spojitosti s ustanoveniami § 35 a § 36 CMP súd je povinný zistiť skutočný stav veci, pričom postupuje v súčinnosti s účastníkmi konania a je povinný na účely zistenia skutočného stavu veci vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhlí (tzv. vyšetrovací princíp, ktorý je v mimosporovom procese úzko spätý s princípom oficiality a princípom materiálnej pravdy, ktoré súvisia s objemom a kvalitou zistených skutočností právne relevantných pre meritórne rozhodnutie). I keď zákon nerezignuje v mimosporových konaniach na procesnú aktivitu účastníkov konania, zodpovednosť za zistenie skutočného stavu veci je bremenom súdu, keďže vylučuje, resp. obmedzuje využitie procesnej zodpovednosti účastníkov konania za výsledok konania, teda ho možno identifikovať ako „potlačenie subjektívneho dôkazného bremena“. Ako vyplýva z uznesenia ÚS SR z 24. apríla 2003 sp. zn. IV. ÚS 78/03 všeobecný súd je povinný a oprávnený v nesporových konaniach vykonávať dôkazy nielen v rozsahu svojej zákonnej kompetencie, ale aj v rozsahu ústavnej zodpovednosti za zistenie skutkového stavu, ktoré dôkazy nemôžu závisieť od vôle účastníkov konania.

26. V konkrétnostiach posudzovanej veci sa navrhovateľka domáha určenia výživného zo strany svojho otca, ako osoby povinnej v sume 150,- eur s účinnosťou od 1.11.2018 dôvodiac, že je študentkou vysokej školy a otec jej na výživu ničím neprispieva.

27. Predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu z hľadiska vyššie uvedených určujúcich kritérií tak bolo, či navrhovateľkou tvrdená skutočnosť spolu s ďalšími v konaní zistenými skutočnosťami, tak na jej strane ako osoby oprávnenej, ako aj na strane otca, ako osoby povinnej z vyživovacej povinnosti, sú spôsobilé k záveru o naplnení hmotnoprávných predpokladov pre požadované určenie vyživovacej povinnosti čo do základu aj čo do výšky.

28. V posudzovanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľka je študentkou A.. Výdavky navrhovateľky predstavujú platbu 51,- eur za internát, momentálne sa to zvýšilo na 57,- eur mesačne, obedy a večere vo výške 50,- eur, raňajky a ďalšia strava 50,- eur, pomôcky do školy 10,- eur, doprava 40,- eur, kozmetika 20,- eur, oblečenie 20,- eur a mobilný telefón 12,- eur. Disponuje úsporami 5.080,- eur, ktoré dostala ako dar od starého otca. Tiež má 7.500,- eur nasparených na stavebnom sporení, ktoré jej sporili rodičia. K 31.12.2018 tam bolo 7.652,30 eur. Je majiteľkou OMV v hodnote 300,- eur, brigádnicke si privyrába v V. C. v V., mesačne 120,- eur. Otec navrhovateľke minimálne od doby podania návrhu na výživu finančne neprispieva. Pracoval ako náčelník Q. V. do 31.12.2017 s priemerným netto mesačným príjmom 920,-eur, kde dobrovoľne podaním výpovede bez uvedenia

dôvodu ukončil pracovný pomer. V čase rozhodovania mal k dispozícii hotovosť 30.000 eur, ktorá je však v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, o ktorého vyporiadanie je vedený na súde spor. V bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je aj X-izbový byt, v ktorom otec býva. Vyštudoval strednú odbornú školu dopravnú, odbor cestná doprava. Je vedený na ÚPSVaR ako uchádzač o zamestnanie odo dňa 01.01.2018. Mal ďalšiu vyživovaciu povinnosť na dcéru V. vo výške 150,- eur mesačne, uloženú rozsudkom súdu pod sp.zn. 8Pc/17/2018, nebolo však sporným, že táto mu už skončila v dôsledku ukončenia štúdia jeho dcéry V..

29. Vyhodnotením rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru, že súdom prvej inštancie určené výživné zo strany otca v prospech navrhovateľky, je v súlade s jej vekom a odôvodnenými potrebami, ako aj osobnými, majetkovými a potencionálnymi finančnými možnosťami na strane otca ako povinného rodiča, súčasne tiež korešponduje s právom dieťaťa, podieľať sa na životnej úrovni rodiča.

30. Nedôvodne otec namieta, že v jeho možnostiach, vzhľadom na jeho zdravotný stav, nie je zamestnať sa (ako uvádza v odôvodnení súd prvej inštancie), či pri posudzovaní jeho pomerov vychádzať z príjmu, ktorý dosahoval v pracovnej pozícii ktorú zastával pred ukončením pracovného pomeru, keďže ako tvrdí k jeho skončeniu došlo zo zdravotných dôvodov.

31. Pri uplatnení princípu tzv. potenciality príjmov osoby povinnej platiť výživné oprávnenej osobe, súd neprihliada len na skutočné (faktické) príjmy povinného, ktoré dosahuje v čase vyhlásenia rozsudku, ale vychádza z jeho potencionálnych príjmov, čo znamená príjmov, ktoré povinný (potencionálne) mohol mať vzhľadom na svoj vek, zdravotný stav, schopnosti, stupeň dosiahnutého vzdelania a jeho zamerania, prax, jazykové znalosti, dopyt na trhu práce, a to bez ohľadu na to, že tento príjem v dôsledku svojej nečinnosti, či v dôsledku toho, že sa oň pripravil reálne nepoberá, pokiaľ tomu samozrejme nebránia(-li) na jeho strane existujúce objektívne prekážky.

32. V zhode so súdom prvej inštancie odvolací súd zastáva názor, že za existencie skutočnosti, že otec je nezamestnaný, pričom predchádzajúci pracovný pomer v ktorom dosahoval v rozhodnom období (12 mesiacov predchádzajúcich skončeniu pracovného pomeru, t.j. od 1.1.2017-31.12.2017) priemerný mesačný netto príjem podľa potvrdenia zamestnávateľa 919,93 eur, ukončil podľa správy zamestnávateľa výpoveďou danou otcom bez uvedenia dôvodu ku dňu 31.12.2017, pri absencii preukázania takých skutočností, ktoré by objektívne boli spôsobilé k jeho diskvalifikácii na dovtedajšom, či aktuálnom pracovnom procese (v konkrétnostiach tiež v pracovných pozíciách ponúkaných na trhu práce), nemožno prijať iný záver, ako ten, že tento sa dobrovoľne pripravil o príjem, ktorý svojou výškou bol a je spôsobilý zabezpečiť v stanovenej výške výživu navrhovateľky, a ukončenie pracovného pomeru bez preukázania objektívnych skutočností ho z tohto pracovného procesu diskvalifikujúcich, tak nemôže ísť na ťarchu zabezpečenia adekvátnej vyživovacej povinnosti vo vzťahu k plnoletému dieťaťu, preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri posudzovaní pomerov na jeho strane, uplatnil princíp tzv. potenciality, teda vychádzal z príjmu, ktorý by otec bol spôsobilý dosahovať, pokiaľ by nebol z vlastnej vôle pracovný pomer ukončil. V konaní síce bolo otcom tvrdené, ale nebolo preukázané, že stav takto navodenej nezamestnanosti otca, by mal mať objektívne pôvod v ním tvrdených zdravotných ťažkostiach, ktorými trpí. V tomto smere totiž nebolo preukázané, že otec má zníženú pracovnú schopnosť, či je invalidným, nepožíva ani status osoby ZŤP. Námietku otca v tomto smere, preto odvolací súd vyhodnotil ako účelovú, za súčasného záveru o tom, že nedostatok pracovnej aktivity otca z hľadiska toho, rozhodovanie o akom nároku bolo predmetom konania, nemôže požívať právnu ochranu. Otec v konaní nepreukázal takú mieru poklesu jeho zárobkovej schopnosti v príčinnej súvislosti s ochorením, ktorým trpí, ktorá by indikovala k záveru, že z hľadiska svojho zdravotného stavu nebol spôsobilý vykonávať dovtedajšiu prácu, či akúkoľvek inú, jeho danostiam primeranú prácu a svoju vyživovaciu povinnosť si tak riadne a zodpovedne plniť. Pokiaľ otec poukazuje na ním predložené potvrdenie od lekárky, s týmto sa správne vysporiadal už súd prvej inštancie, keď jednak poukázal na to, že bolo vystavené až s odstupom času po daní výpovede a ukončení pracovného pomeru, teda pre potreby posúdenia objektivity dôvodu skončenia pracovného pomeru otcom je bez právneho významu a jednak ani v súčasnosti nemá výpovednú hodnotu z hľadiska dôvodnosti záveru o zníženej pracovnej schopnosti, či invalidite otca, dokonca ani priznaní mu statusu osoby ZŤP (nemá povahu rozhodnutia v tomto smere)

33. Nedôvodne otec tiež namieta, že rozsah určeného výživného nezodpovedá potrebám navrhovateľky, ktoré považuje za nadhodnotené (vo vzťahu k cestovnému autobusom), navyiac nezohľadňujúce podiel aj matky na výživnom, či skutočnosť, že navrhovateľka si brigádniccky privyrába.

34. Odvolací súd zastáva jednoznačný názor, že rozsah určeného výživného, vzhľadom na vek a celkové odôvodnené potreby navrhovateľky, ktorá študuje na vysokej škole mimo miesta bydliska s čím sú spojené nemalé náklady, nemožno vo všeobecnosti hodnotiť rozhodne ako nadštandardné, umožňujúce pokrývať viac, ako reálnu časť nákladov na odôvodnené potreby, ktoréhokoľvek na vysokej škole študujúceho dieťaťa, pri všeobecnej znalosti cien, či už len základnej stravy, nákladov na oblečenie, bývanie, hygienu, bežnú zdravotnú starostlivosť, náklady spojené so štúdiom dieťaťa, školskými a učebnými pomôckami, pričom výška príjmu, ktorý táto brigádniccky dosahuje (cca 120,- eur mesačne) len nevýznamnou mierou je spôsobilá ich pokryť a nezbavuje povinnosti otca sa na ich úhrade v zodpovedajúcom rozsahu podieľať. Neudržateľnou je tiež námietka otca týkajúca sa nákladov 40,- eur ako cestovné autobusom do miesta sídla vysokej školy s odôvodnením, že cestovné vlakom je zadarmo. Jednak reálne je notoriou, že cestovné vlakom pre študentov zadarmo je obmedzené počtom lístkov tak, ako to tvrdí navrhovateľka a jednak, nemožno spravodlivo od žiadneho študenta žiadať, aby čas, ktorý má venovať štúdiu trávil skúmaním, kedy, či a v ktorý deň a aké študijné povinnosti mu umožnia ktorý vlakový spoj stihnúť a včas si naň zabezpečiť lístok (zadarmo), nehovoriac o tom, že mu nemožno uprieť právo si zvoliť dopravný prostriedok, ktorý ho v tomto smere nebude zaťažovať prestupmi, časom stráveným na ceste, ktorý môže využiť zmysluplnejšie, pokiaľ je z hľadiska cestovných nákladov primeraný, čo cestovné autobusom rozhodne je. Túto námietku nemožno hodnotiť inak, ako neúčelnú, iracionálnu a zbytočnú.

35. Pokiaľ ide o samotnú namietanú výšku výživného, tak v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe, by sa výživné zamestnaného (či potencióálne zamestnaného) rodiča na dieťa, malo pohybovať v rozpätí 20 - 30 % jeho priemerného čistého mesačného príjmu, avšak samozrejme s možnosťou rôznych modifikácií najmä v závislosti jednak na počte vyživovacích povinností, či potrebách jednotlivých výživou oprávnených, ale tiež aj povinných osôb. V posudzovanej veci s prihliadnutím na výšku potencióálne možného príjmu otca (cca 919,- eur netto), výška určenej mu vyživovacej povinnosti z uvedeného rozpätia s prihliadnutím na rozhodujúce skutočnosti (o.i. tiež na to, že mu odpadla doposiaľ určená ďalšia vyživovacia povinnosť na dcéru V. vo výške 150,- eur mesačne) jednoznačne nevybočuje.

36. Nedôvodne tiež otec namieta, že predmetom zisťovania, ani posudzovania neboli majetkové pomery matky navrhovateľky a tomu zodpovedajúci jej podiel na výživnom navrhovateľky. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, odvolateľ totiž opomína zásadný fakt, že súd v konaní o výživnom plnoletého dieťaťa skúma predpoklady na určenie vyživovacej povinnosti zásadne medzi účastníkmi právneho vzťahu, t.j. osobou povinnou platiť výživné a osobou oprávnenou z vyživovacej povinnosti, teda v konkrétnostiach posudzovanej veci medzi navrhovateľkou a jej otcom, keďže predpoklady k tomu posudzuje voči každej povinnej osobe z výživného samostatne v tom ktorom konaní, vedenom z jeho podnetu, či voči nemu. Preto tvrdené skutočnosti o tom, že aj matka by si mala plniť vyživovaciu povinnosť v rovnakom rozsahu, nie sú dôvodné. Akýkoľvek príjem matky, či jej životná úroveň, nemôže mať totiž za následok diskvalifikáciu navrhovateľa platiť výživné z hľadiska jeho možností v zodpovedajúcej miere.

37. Otec tiež namieta, že navrhovateľka disponuje úsporami spolu vo výške cca 12.500,- eur tvorenými tak darom od jeho otca, ako aj finančnými prostriedkami vo výške cca 7.500,- eur nasporených na stavebnom sporení, ktoré jej sporili ako rodičia, ktoré môže použiť na bežnú spotrebu, a teda z tohto pohľadu nie je dôvodné mu určovať ďalšie výživné. Skutočnosť, že navrhovateľka disponuje týmito finančnými prostriedkami, či už z hľadiska výšky, či ich pôvodu, v konaní spornou nebola. Možno síce prisvedčiť odvolateľovi, že nasporenie tejto nemalej čiastky finančných prostriedkov navrhovateľke nie je prejavom nezodpovedného, ale práve naopak zodpovedného prístupu povinného rodiča (teda aj otca) voči svojmu dieťaťu, ktorý prostredníctvom nich chcel vytvoriť finančný základ pre budúcnosť navrhovateľky. Preto jej tvrdenie o tom, že otec sa dlhodobo na jej výžive nepodieľa, je z hľadiska spravodlivého usporiadania vzťahov neudržateľné. Na strane druhej však tieto finančné prostriedky z hľadiska svojho účelu predstavujú kmeňový majetok navrhovateľky a nie je racionálne udržateľný dôvod, pre ktorý by mali byť použité v čase, keď ešte nie je zárobkovo činná, či spotrebované na zabezpečenie bežných odôvodnených potrieb navrhovateľky, či už v súvislosti s nákupom stravy, cestovného, oblečenia, štúdiom a podobne teda, aby mali plniť úlohu bežného spotrebného výživného. Ich existencia nediskvalifikuje otca z jeho povinnosti platenia bežného výživného, a to až do doby,

pokiaľ navrhovateľka nebude schopná sama sa živiť, teda do doby ukončenia jej štúdia na vysokej škole. Nedôvodne sa však na druhej strane navrhovateľka odvoláva na to, že otec disponuje čiastkou 30.000,- eur. Túto skutočnosť otec nikdy ani nespochybňoval, avšak tieto prostriedky nemožno považovať v tejto výške za jeho výlučné vlastníctvo, keďže nebolo sporným, že tvoria BSM s jeho bývalou manželkou, matkou navrhovateľky, ktoré sú a zrejme už aj boli predmetom vyporiadania, a teda v tejto výške ich ani z hľadiska jeho pomerov nemožno pri určení výživovacej povinnosti navrhovateľky zohľadňovať, rovnako ako vlastníctvo X.-izbového bytu, ktorý rovnako je v BSM rodičov navrhovateľky.

38. V konečnom dôsledku odvolateľ poukazuje aj na správanie samotnej navrhovateľky voči nemu, čo indikuje, i keď to odvolateľ takto priamo nepomenúva v odvolaní, k produkovaniu odvolacej námietky spočívajúcej v tom, že určenie výživného vzhľadom na správanie navrhovateľky voči nemu je rozporné s dobrými mravmi.

39. Podľa § 75 ods. 2 Zákona o rodine totiž výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; čo neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

40. Právo oprávneného na výživné od povinného musí byť v súlade s dobrými mravmi, čo znamená, že podľa tohto ustanovenia nemožno priznať výživné len v prípade, ak preto existujú dôvody na strane oprávneného. Predpokladá sa teda také správanie oprávneného voči povinnému, ktoré spôsobí stratu práva priznať výživné. Vyživovacia povinnosť síce trvá naďalej, avšak pre prekážku rozporu s dobrými mravmi nemožno výživné priznať. Dobré mravy vychádzajú zo všeobecne akceptovaných mravných princípov prevažnej časti spoločnosti a posudzujú sa vždy konkrétne v každom individuálnom prípade v kontexte konania účastníkov a súslednosti ich úkonov v čase a mieste. V zmysle ustálenej judikatúry dôvodom pre postup podľa § 75 Zákona o rodine nemôže byť však akékoľvek nevhodné správanie sa dieťaťa voči výživou povinnému rodičovi, ale len také nevhodné správanie, ktoré z hľadiska nazerania spoločenských vzťahov je úplne neprijateľné vo vzťahu medzi dieťaťom a rodičom. Muselo by teda ísť o natoľko nevhodné a závažné správanie sa, kedy by dieťa v určitom rozsahu či s určitou intenzitou prejavovalo neúctu k tomuto rodičovi, správalo sa takým spôsobom, ktorý je úplne spoločensky nezlučiteľný. V konaní by však muselo byť zároveň jednoznačne vylúčené, že negatívne správanie sa dieťaťa nie je dôsledkom konania tohto rodiča.

41. V posudzovanej veci z okolností prípadu vyplýva, že vzájomný vzťah medzi navrhovateľkou a jej otcom je poznačený rozchodom rodičov, ktorý zrejme v dôsledku toho, že matka navrhovateľky si našla známosť s iným mužom, prebehol za dramatických okolností, v dôsledku čoho aj matka s deťmi odišli zo spoločnej domácnosti a nasledovali zrejme aj vzájomné verbálne ataky medzi otcom a navrhovateľkou. Pôstojie vytvárané v dôsledku tejto situácie tak aj predurčovali vzájomné postoje ich oboch v nasledujúcom období a nemožno vylúčiť, že aj samotná navrhovateľka je touto skutočnosťou rovnako ako otec traumatizovaná, čo však neospravedlňuje na druhej strane jej nezáujem o otca. Pokiaľ totiž požaduje z jeho strany, aby jej prispieval na výživu, vzhľadom na svoj vek by mala byť dostatočne rozumovo a emocionálne vyspelá na to, aby kultivovaným spôsobom riešila aj situáciu, ktorú dával do pozornosti odvolateľ, keď na svoju stužkovú slávnosť pri príležitosti ukončenia strednej školy pozvala namiesto svojho otca, ako tento tvrdí, priateľa svojej matky. I keď nemožno poprieť nevhodnosť riešenia tejto situácie, či odobrať také správanie ako je ignorovanie otca, či nekomunikáciu s ním, na strane druhej nemožno toto správanie z hľadiska jeho intenzity (naviac za súčasného tvrdenia navrhovateľky na druhej strane o verbálnych útokoch otca voči nej) vyhodnotiť ako také, ktoré by bolo spôsobilé záveru nepriznať navrhovateľke zo strany otca ako povinného rodiča výživné. Súčasne však súd do pozornosti navrhovateľky dáva, že otec napriek tomu, že už nežije s jej matkou a netvorí tak spoločne harmonickú rodinu, stále je a navždy zostane jej rodičom, voči ktorému je povinná úctou, rešpektom a adekvátnym správaním. Pokiaľ nemala problém prijať nezanedbateľné nasporené finančné prostriedky, na nadobudnutie ktorých sa podieľal jej otec a rovnako požadovať od neho výživné (i keď mu táto povinnosť plynie zo zákona), je zrejme, že jej nezávislosť má svoje limity, vo svetle čoho je spravodlivé od nej požadovať, aby nezmiešavala, či nezamieňala rozvrat vzťahov medzi jej rodičmi so svojím vzťahom k otcovi, tohto nediskvalifikovala len do úlohy platcu, ale plnohodnotne rešpektovala a priznávala mu jeho postavenie rodiča. Nemožno totiž do budúcnosti vylúčiť, že pokiaľ by sa jej správanie voči otcovi nezmenilo, či stupňovalo (samozrejme, pokiaľ by on sám toto nepodnecoval, či svojím vlastným správaním nezapríčiňoval), že naň v budúcnosti môže byť iný náhľad. Aktuálne však podľa názoru odvolacieho súdu toto nemožno hodnotiť ako dosahujúce takú intenzitu, pre ktorú by bolo v rozpore s dobrými mravmi výživné zo strany otca navrhovateľke priznať.

42. Podľa § 52 CMP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

43. Podľa § 55 CMP súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

44. V mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku a to v zmysle § 55, umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje, komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarca konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní, zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu ustanovenia § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní.

45. S poukazom na vyššie uvedené teoretické východiská, súd prvej inštancie rozhodol správne o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP, ktoré závery v konkrétnostiach odvolateľ ani nespochybňoval, a existenciu takýchto okolností vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania v podanom odvolaní ani neuvádzal.

46. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil, za použitia ust. § 387 ods. 1 CSP. Odvolateľ neuviedol vo svojom odvolaní žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by už neboli predmetom posudzovania súdom prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé k odlišnému, v prospech odvolateľa spôsobilému rozhodnutiu.

47. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

48. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP ani pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

49. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).